

Arrest

nr. 185 748 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 1 september 2015 aan in België en wordt op dezelfde dag te Hasselt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 1 december 2015.

1.2. Op 26 januari 2016 meldt de verzoeker, die het statuut heeft van langdurig ingezetene in Griekenland, zich aan bij het gemeentebestuur te Hasselt om een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer. Op 14 maart 2016

beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44). Bij arrest nr. 172 941 van 9 augustus 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 24 augustus 2016 meldt de verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Brecht om opnieuw een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer. Op 20 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door :

(...)

om de volgende reden geweigerd :

(...)

□ De machtiging tot verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid : Betrokkene heeft een uittreksel strafregister van Griekenland voorgelegd van 14/10/2015 met vermelding van een vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg te Athene - dd.: 08/03/2012 - voor " valsheid in geschriften van attesten" met als vonnis " 12 maanden gevangenis, met 3 jaar uitstel v/d 12 maanden gevangenisstraf".

(...)

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen de dertig (30) dagen te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris roept bij zijn beslissing tot weigering geen enkel wetsartikel in. Evenwel is het duidelijk dat hij zich baseert op artikel 43 Vw. Dit inhoud van artikel 43, eerste lid, 2° luidt als volgt: 'de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd'

i. Evenredigheidsbeginsel

Het evenredigheidsbeginsel vereist een band van evenredigheid tussen, eensdeels, de nadelen die de maatregel voor verzoekende partij veroorzaakt, en, andersdeels, de baten ten aanzien van het doel van algemeen belang dat ermee wordt nagestreefd, zijnde het herstel van de openbare orde en rust.⁵

De staatssecretaris motiveert haar beslissing als volgt:

Betrokkene heeft een uittreksel strafregister van Griekenland voorgelegd van 14 oktober 2015 met vermelding van een vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg te Athene – dd: 08.03.2012 – voor "valsheid in geschriften van attesten" met als vonnis "12 maanden gevangenis met 3 jaar uitstel v/d/ 12 maanden gevangenisstraf".

Verder dient er te worden opgemerkt dat de staatssecretaris in casu gebruik maakt van een standaard-aanstip-formulier waarbij hij een standaard-beslissing neemt door mogelijkheden te doorstrepen en de beslissing die van toepassing is op het geval aan te kruisen.

Enige verdere motivering ontbreekt volledig.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen betrokken heeft in de toetsing van de beslissing van het evenredigheidsbeginsel. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegd heeft in het kader van de toetsing van de maatregel aan het evenredigheidsbeginsel.

De staatssecretaris werpt in zijn beslissing zelfs niet op dat hij zijn beslissing heeft afgetoetst aan het evenredigheidsbeginsel! De staatssecretaris heeft in casu weldegelijk het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden. Om volgende redenen:

- Verzoeker woont reeds zeer lang in Europa en is een langdurig ingezetene;*
- Verzoeker heeft gewerkt in Griekenland;*
- Verzoeker heeft familie in België wonen;*
- Verzoeker heeft, afgezien van de veroordeling in 2012, een blanco strafregister.*

Daartegenover staat het feit dat verzoeker in 2012 werd veroordeeld tot:

- Een gevangenisstraf van 12 maanden, doch volledig met uitstel;*

Verzoeker heeft in zijn gehele leven dus één misstap begaan, waarvoor hij reeds veroordeeld werd, zij het volledig met uitstel. Thans is de periode van het uitstel (3 jaar) volledig voorbij, en heeft verzoeker geen dag in de gevangenis gezeten.

Artikel 43 Vw. bepaalt dat een (strafrechtelijke) veroordeling als zodanig geen reden is om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Evenwel verwijst de staatssecretaris enkel en alleen naar de veroordeling van 2012 om zijn beslissing te argumenteren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam in het verleden reeds de beslissing dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden indien bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat de vreemdeling onder elektronisch toezicht vrijkwam en werkt.⁶ In casu houdt de staatssecretaris geen rekening met het feit dat verzoeker niet in de gevangenis heeft gezeten!

ii. Actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging

Zoals hierboven reeds uiteengezet werpt de staatssecretaris als enig middel op de veroordeling van verzoeker in 2012. Verder is er geen enkele verdere motivatie!

Evenwel staat dit haaks op de realiteit. Verzoeker is thans bijna 40 jaar en wenst carrière in België verder te zetten als chauffeur.

Huidige weigering van de staatssecretaris komt neer op een de facto beroepsverbod.

Uit geen enkel element van dat de staatssecretaris aanhaalt blijkt dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Verzoeker is 40 jaar, woont reeds zeer lang in Europa, en heeft hier altijd gewerkt.

Uit het geheel der omstandigheden, en gelet op het feit dat de veroordeling van verzoeker reeds enkele jaren oud is, moet worden afgeleid dat de beslissing tot weigering van de staatssecretaris niet evenredig is met de gevolgen van de beslissing.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker thans nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

iii. Besluit

De staatssecretaris toont niet aan dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden motiveert zijn beslissing derhalve niet afdoende en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, alsook art. 43 Vw."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 42 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verwerende partij zou immers geen wetsartikel invoeren. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 43 van de vreemdelingenwet en dat zij een stereotiepe beslissing heeft genomen. Zij zou geen rekening hebben gehouden met verzoekers lang verblijf in Europa, het feit dat hij in Griekenland gewerkt heeft, hij in België familie zou hebben wonen en hij, met uitzondering van de veroordeling in 2012, een blanco strafregister zou hebben. Verzoeker vervolgt dat verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij niet in de gevangenis heeft gezeten. De thans bestreden beslissing zou een beroepsverbod inhouden voor verzoeker.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan verzoeker in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotype motivering omvatten.

Het betoog van verzoeker, volgens dewelke verwerende partij in de bestreden beslissing niet zou verwijzen naar de in casu van toepassing zijnde wetsbepalingen, faalt in feite. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij zich gesteund heeft op artikel 61/7 van de vreemdelingenwet, volgens dewelke “een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden (...), moet (...)worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet”.

De bestreden beslissing werd eveneens genomen in toepassing van artikel 110quinquies van het KB van 8 oktober 1981, zoals eveneens wordt aangegeven in de beslissing zelf.

Verzoeker kan dus niet op dienstige wijze de schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet inroepen, daar geen toepassing werd gemaakt van die bepaling.

Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat er enige, in casu van toepassing zijnde, wettelijke of reglementaire bepaling bestaat die de verwerende partij verplicht om alvorens de bestreden beslissing te nemen een afweging te maken “tegenover de verblijfsduur in Europa en het feit dat verzoeker gewerkt heeft in Griekenland”. Verzoeker stelt verder dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij familie zou hebben in het België, doch hij concretiseert niet wie dan wel op het Belgisch grondgebied zou verblijven, noch als zouden die familieleden legaal op het grondgebied verblijven. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag geen stukken dienaangaande voorlegde ter beoordeling aan verwerende partij.

Er dient te worden benadrukt dat rekening werd gehouden met alle stukken die door verzoeker bij zijn aanvraag werden voorgelegd, wat hij ook geenszins betwist.

Verzoeker houdt verder voor dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij niet in de gevangenis heeft gezeten, doch hij toont dit niet aan. Bovendien blijkt uit het uittreksel van het strafregister dat verzoeker op 8 maart 2012 werd veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor de helft wegens valsheid in geschriften van attesten. Hieruit blijkt derhalve dat verzoeker de helft van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten. Verzoeker maakt alleszins het tegendeel niet aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat verwerende partij verzoeker geenszins een verbod oplegt om te werken, doch enkel geweigerd heeft aan hem een verblijfsrecht toe te kennen op grond van het gegeven dat zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en dit ten gevolge van zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker kan naar zijn land van verblijf of herkomst terugkeren om daar zijn beroepsbedrijvigheid verder te zetten.

Het louter feit dat de veroordeling van enkele jaren geleden dateert, belet verwerende partij geenszins om het verblijf te weigeren om reden van openbare orde of nationale veiligheid, wat overigens geenszins kennelijk onredelijk is.

Uit het bovenstaande volgt dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van de geldende regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.3.1. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet en steunt ze op het motief dat het verblijf van de verzoeker ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het wordt niet betwist dat de verzoeker het statuut van langdurig ingezetene in Griekenland geniet.

De verwerende partij kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoeker niet op dienstige wijze de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan inroepen, daar van deze bepaling geen toepassing werd gemaakt. Om dezelfde reden kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op het in artikel 43 van de Vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is, wat dit betreft, onontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij zijn weigeringsbeslissing geen enkel wetsartikel inroept. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verblijfsmachtiging om redenen van openbare orde of nationale veiligheid wordt geweigerd, waarbij wordt verwezen naar een door de verzoeker voorgelegd uittreksel uit het Griekse strafregister van 14 oktober 2015 waaruit blijkt dat de verzoeker door een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Athene van 8 maart 2012 werd veroordeeld tot “12 maanden gevangenis, met 3 jaar uitstel v/d 12 maanden gevangenisstraf” wegens “valsheid in geschriften van attesten”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van “een standaard-aanstip-formulier waarbij hij een standaard-beslissing neemt door mogelijkheden te doorstrepen en de beslissing die van toepassing is op het geval aan te kruisen”, blijkt uit het voorgaande dat de bestreden beslissing meer is dan dat en dat tevens wordt gemotiveerd nopens de concrete situatie van de verzoeker, en meer specifiek nopens het uittreksel uit het strafregister dat hij heeft voorgelegd. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat enige verdere motivering volledig ontbreekt. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent

dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij thans bijna 40 jaar is en zijn carrière als chauffeur in België wenst verder te zetten. Hij meent dat de weigeringsbeslissing *de facto* neerkomt op een beroepsverbod. De verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zijn beroepsbedrijvigheid niet kan verderzetten in het land waar hij het statuut van langdurig ingezetene heeft, dan wel in zijn land van oorsprong of elders. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing, waarbij hem een machtiging tot verblijf in België wordt geweigerd, *de facto* zou neerkomen op een beroepsverbod.

Ten slotte betoogt de verzoeker dat uit geen enkel element dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald blijkt dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Hij betwist de vaststelling dat hij op 8 maart 2012 door de rechtbank van eerste aanleg te Athene werd veroordeeld tot "*12 maanden gevangenis, met 3 jaar uitstel v/d 12 maanden gevangenisstraf*" wegens "*valsheid in geschriften van attesten*" evenwel niet. Door er louter op te wijzen dat hij 40 jaar is, reeds lang in Europa woont en hier altijd heeft gewerkt, en dat zijn veroordeling reeds enkele jaren oud is, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op de hierboven genoemde feiten die door de verzoeker niet worden betwist, op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat door zijn persoonlijk gedrag zijn verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ongewenst is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN